

men Rigsdagen gennemførte efter min Mening den Forbedring, at Invaliditet helt ned til 5 pCt. kunde blive Genstand for Erstatning —, saa agter man her at gennemføre en Lov, hvorefter Invaliditeten skal naa helt op til $66\frac{2}{3}$ pCt., før Erstatning kan kræves. For at tage et grelt Eksempel: Hvis en Arbejder paa et Værksted faar en ganske ringe Skade paa en Finger — den skal kun være meget ringe for at naa op til 5 pCt. —, saa faar han Erstatning. Men hvis han tilfældigvis bliver smittet paa en daarlig Arbejdsplads af Tuberkulose, saa skulde han naa helt op til $66\frac{2}{3}$ pCt.'s Arbejdsudygtighed, før han fik en rød Øre. Her vil jeg gøre den højtærede Indenrigsminister den Indrømmelse, som han ikke selv har villet tage sig til Indtægt — maaske for ikke at udfordre sit ærede allierede Parti til Kritik eller Misfornøjelse —, at i Virkeligheden er den højtærede Minister gennem sit Partis Program videre fremme end de Herrer. Og ikke alene gennem Programmet, men ogsaa gennem en Udtalelse med Hensyn til Arbejdet i den Samling, som kommer efter Grundlovens Ikrafttræden, har det radikale Parti krævet, at der skulde være Tale om Invaliditets-erstatning ogsaa for mindre Skader, og jeg nærer ingen Tvivl om, at i saa Henseende vil Venstre være fuldstændig enigt. Jeg tror ikke paa, at dette Lovforslag vil blive gennemført, uden at man kommer til at gradere Arbejdsinvaliditeten og Erstatningen derfor langt lavere ned end til de omtalte $66\frac{2}{3}$ pCt.

Særlig den højtærede Indenrigsminister har meget stærkt søgt at fremhæve den Uenighed, som skulde findes indenfor Venstre om denne Sag. Man har villet hævde, at det var en af Hovedopgaverne for det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) at dække over den Svingning i Partiets Politik, som med Hensyn til dette Spørgsmaal skulde have fundet Sted fra 1909, da Venstre vedtog sit Program, og til den Udtalelse, der blev fremsat af Venstre i 1916, med Hensyn til Arbejdet i den nærmeste Fremtid. Det var, synes jeg, meget dristigt af den højtærede Indenrigsminister at pege derpaa, thi det kan jo dog absolut godtgøres, at her staar Indenrigsministeren og det radikale Partis Ordfører i nøjagtig samme Stilling som Venstre. I Odense-Programmet staar der udtrykkelig, at der kræves Forsikring mod vedvarende Arbejdsudygtighed. Dette Programpunkt er ingen Sinde ophævet. Og ganske vist har det radikale Parti senere, nemlig paa Landsmødet i 1916, udtalt, at det „henholder sig til Partiets Odense-Program“ o. s. v., men saa kommer der noget om direkte Understøttelse uden Veder-

lag i Tilfælde af Invaliditet. Jeg vil spørge den højtærede Indenrigsminister: Er med denne ret uklare Udtalelse Odense-Programets Punkt om Forsikring mod vedvarende Arbejdsudygtighed ophævet? Har en virkelig kompetent Forsamling af radikale delegerede ophævet dette Punkt om Forsikring og indført noget nyt? Hvis det er Tilfældet, er det gjort paa en overordentlig uklar Maade og i Virkeligheden med ganske de samme Udtryk, med hvilke Venstre paa sit Møde udtalte, at det under Henvi- sning til Programmet af 1909 anbefaler et Arbejde af den og den Art. Her staar altsaa Venstre og de Radikale fuldstændig analogt, men jeg forstaar meget godt, at det ikke har ligget i den højtærede Indenrigsministers Interesse at pege paa, at Venstre og utvivlsomt ogsaa Venstres Vælgere i denne Sag staar fuldstændig paa samme Maade som de Radikale, nemlig med en Program- udtalelse, der kræver Forsikring, og med senere Udtalelser, der maaske rejser nogen Tvivl om, hvorvidt dette Standpunkt er rigtigt. Jeg er ganske klar over, at den Deling indenfor Partiet, som Venstre ærligt og redeligt har indrømmet, der er, findes i lige saa høj Grad blandt de Radikale. Hvis den ikke gjorde det, havde de Radikale ikke i 1916 brugt saa forsigtig en Udtalelse, men var aabent gaaet bort fra Odense-programmets Punkt. Saa vidt jeg forstaar, staar Odenseprogrammet endnu ved Magt, og hvis den højtærede Minister ikke udtrykkelig benægter det, vil jeg gaa ud fra, at ingen kompetent Forsamling af radikale delegerede endnu har omstødt det Program- punkt, som kræver Forsikring mod Invaliditet. Nej, Venstre og Radikale staar her ens, de staar delt over det hele Land, og det er godt, vi nu kommer til at tale med Vælgerne derom. Derimod staar vi meget forskelligt fra Socialdemokraterne, men det har den højtærede Indenrigsminister ikke været saa stærkt inde paa, og det forstaar jeg godt, thi vi nærmer os nu Valget, og af forskellige Grunde er det kun naturligt, at Ministeriet og den radikale Ordfører stræber efter at dække over en Uenighed med Socialdemokratiet og at skabe en Uenighed med Venstre, som faktisk ikke bestaar — ikke med Hensyn til vore Vælgere, ja, ikke en Gang med Hensyn til vore Programpunkter.

Dernæst er der det ejendommelige, som viser, hvor uklart man ogsaa fra socialdemokratisk Side i Virkeligheden staar til Sagen, at heller ikke Socialdemokraterne har været deres Program tro, da de endelig skulde til at sætte det foreliggende Spørgsmaal paa Dagsordenen. Om det er, fordi